

[Korsgaard.]

den Indtægt, som den nuværende direkte Beskatning giver til Staten, dog kunde ønske at gaa med til en Forhandling om Ændring af den bestaaende Lov, eventuelt om man tror, at en saadan Forhandling har nogen større Sandsynlighed for at bære Frugt. De Emner, der omhandles i det foreliggende Lovforslag, er jo, hvor det gælder om at skaffe Indtægt, dels Selskabsbeskatningen, dels Forhøjelsen af den nuværende Formuebeskatning, for saa vidt det drejer sig om noget større Formuer.

Med Hensyn til Selskabsbeskatningen er jeg af den Mening, at den Udformning, som den fik ved Loven af December 1927, er særdeles god. Det forbyrder mig jo ikke, at man her fra Talerstolen fra socialdemokratisk Side kan sige, at man har gavnet de rige Selskaber. Det forbyrder mig ikke, at man kan sige dette, men jeg vilde beklage, om man ogsaa kan mene det, for det vilde efter min Mening røbe en ringe Forstaaelse af i Virkeligheden for Arbejderne ganske overordentlig vigtige Forhold. Det kan jo ikke benægtes, at saaledes som Tiderne har udviklet sig, er Aktieselskabsformen en Form, som maa til for at løse meget store Opgaver, og naar Opgaven er stor, kræves der jo næsten altid, at den paagældende Virksomhed maa have Raadighed over store Pengemidler. Jeg kan ikke begribe, at almindelige Socialdemokrater ikke kan erkende, at dette at drage en Sammenligning mellem et rigt Selskab og en privat Person er noget temmelig meningsløst noget. Et Selskab bestaar jo dog for det første af Aktionærer, oftest, naar Selskabet er stort, af særdeles mange, men dernæst er Selskabsbeskatningen udpræget Dobbeltbeskatning, og det, man har gjort ved Loven af 1927 som en Udbygning af noget, man har indført ved forskellige Revisioner af den direkte Beskatnings Love, er jo, at man har forsøgt at præmiere de paagældende Selskaber, naar de foretog gode Henlæggelser. Men for hvem er disse Henlæggelser til Fordel? Ja, for saa vidt man kan være sikker paa, at Selskabet har en fornuftig Ledelse, skulde jeg tro, at man kan gaa ud fra, at det ret beset ogsaa er til Fordel for Aktionærerne, idet jo de store Henlæggelser betyder, at Selskabets Ledelse faar Ret til at bruge ret betydelige Pengebeløb. Men skal de bruge disse Pengebeløb, ligger der jo altid bagved, at Virksomheden saa vidt muligt skal udvides, og det at udvide Virksomheden vil jo paa den anden Side igen altid sige,

at der bliver Brug for mere Arbejdskraft. Det er mig ganske uforstaaeligt, at ansvarlige Socialdemokrater ikke kan se saaledes paa Sagen, at det at faa Næringslivet, eventuelt de paagældende Virksomheder, udviklet, betyder meget, meget mere for hele Arbejderstanden, end om Staten faar nogle faa Hundrede Tusinde Kroner mere eller mindre. Jeg maa altsaa mene, at det Princip, der med Hensyn til Selskabsbeskatningen er nedlagt i Loven af 1927, i Virkeligheden er saa fortrinligt, som det nogenlunde kan være, og derfor kan mit Parti ikke gaa med til Ændringer paa dette Omraade. Selvfølgelig kan vi gaa med til at tale om det, men vi har ikke kunnet faa Øje paa noget, som trængte til Forandring.

En anden Del af Lovforslaget, det, der jo i og for sig eventuelt skulde give de fleste Penge, gaar jo ud paa at fjerne den Formue-skattelempelse, som blev indført overfor visse Formuer ved Loven af 1927. Her er man jo sikkert inde paa noget mindre sikkert med Hensyn til, om Loven netop har faaet den Udformning, som den burde have, og det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har jo ogsaa paa Partiet Venstres Vegne erklæret, at han med Hensyn til den nærmere Udformning af Loven var særdeles villig til Forhandling. Han lagde imidlertid Gang paa Gang megen Vægt paa, at det, som man fra Venstres Side maatte forlange, var, at det Princip, man indførte ved Loven af 1927 gaaende ud paa, at Formuer med ringe Afkastning fik en lempeligere Beskatning end Formuer med større Udbytte, blev fastholdt.

Jeg vil heroverfor sige, at det er jo ganske klart, at der er meget, der kunde tale for, at Betragtninger af den Art er rigtige, men jeg er dog paa den anden Side bange for, at disse Betragtninger ikke altid er helt rigtige. Dette at beskatte en Formue, der giver ringe Udbytte, lavt, det kan dog ogsaa føre til en Præmiering af Anbringelse af Penge paa en tilsyneladende uforstandig Maade. Jeg understreger udtrykkeligt tilsyneladende, for det kan meget vel være en særdeles forstandig Pengeanbringelse, idet den paagældende eventuelt anbringer dem i Aktier i Selskaber, hvis Forhold han kender ret nøje; han ved, at det paagældende Selskab paa Grund af specielle Forhold maaske fører en Udbyttepolitik, som gaar ud paa, at det praktisk talt ikke udbetaler Udbytte, men han ved, at det tjener nogenlunde godt. Det vil altsaa sige, at han med andre Ord ved at anbringe den paagældende Del af sin Formue saaledes